

Sygnatura akt VI Ka 15/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 lutego 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r.

sprawy **skazanego M. S. syna H. i J.,**

ur. (...) w Z.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 października 2015 r. sygnatura akt IX K 1020/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. uchyła punkty 3, 4, 5 i 6 zaskarżonego wyroku i sprawę w zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokami innymi niż wskazane w punkcie 1 przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 15/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 19 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozpoznał wniosek skazanego M. S. o wydanie wyroku łącznego, ustalając, że był on skazany prawomocnymi wyrokami:

I Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 października 2007r., w sprawie o sygn. II K 816/06, za czyn z art. 158 § 1 kk, popełniony w dniu 14 maja 2006r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, oddano pod dozór kuratora, zobowiązano do aktywnego poszukiwania pracy, orzeczono nawiązkę

w kwocie 200 złotych na cel społeczny związany z ochroną zdrowia; postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 27 września 2010r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dnia 1 kwietnia 2009r., w sprawie o sygn. II K 180/08, za czyn z art. 278 § 1 kk, popełniony w nocy z 9 na 10 stycznia 2008r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, oddano pod dozór kuratora, wymierzono grzywnę w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości każdej z nich na kwotę 10 złotych, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 27 września 2010r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

III Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 23 grudnia 2009r., w sprawie o sygn. II K 655/09, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 1 kk i art. 278 § 1 kk, popełniony w kwietniu 2009r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 11 lipca 2011r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, a następnie postanowieniem tegoż Sądu z dnia 12 listopada 2013r. zamieniono karę pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu – w oparciu o przepis art. 50 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i innych ustaw;

IV Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 29 października 2010r., w sprawie o sygn. II K 1256/10, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, popełniony w dniu 22 sierpnia 2010r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, wymierzono grzywnę w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości każdej z nich na kwotę 20 złotych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 23 lutego 2012r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

V Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 11 maja 2010r., w sprawie o sygn. VII K 262/10, za czyny:

a) z art. 278 § 1 kk, popełniony w dniu 20 lutego 2009r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b) z art. 160 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 24 kwietnia 2009r., na karę 2 lat pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

VI Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 8 listopada 2010r., w sprawie o sygn. VII K 1272/10, za czyny:

a) z art. 190 § 1 kk, popełniony w dniu 29 kwietnia 2010r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b) z art. 190 § 1 kk, popełniony w dniu 27 marca 2010r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

c) z art. 288 § 1 kk, popełniony w dniu 26 marca 2010r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

VII Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 29 lipca 2011r., w sprawie o sygn. VII K 247/11, za czyny:

a) z art. 288 § 1 kk, popełniony w dniu 23 października 2010r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

b) z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 1 stycznia 2011r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

c) z art. 190 § 1 kk, popełniony w dniu 1 stycznia 2011r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

d) z art. 288 § 1 kk, popełniony w dniu 1 stycznia 2011r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie postanowieniem tegoż Sądu z dnia 9 listopada 2013r. zamieniono kary 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone za przestępstwa z

art. 288 § 1 kk na kary po 30 dni aresztu – w oparciu o przepis art. 50 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i innych ustaw;

VIII Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 3 kwietnia 2012r., w sprawie o sygn. IX K 1317/10, za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 24 kwietnia 2006r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 15 kwietnia 2013r., w sprawie o sygn. VII K 981/12, za czyn z art. 158 § 1 kk, popełniony w dniu 23 października 2010r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

X Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8 lipca 2014r., w sprawie o sygn. IX K 292/13, za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 17 lipca 2006r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem łącznym z dnia 15 października 2015r., w sprawie o sygn. akt IX K 1020/15, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami opisanymi w pkt I, VIII i X części wstępnej wyroku orzekł wobec skazanego M. S. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając skazanemu na poczet tej kary łącznej okres kary dotychczas odbytej w sprawie podlegającej łączeniu.

Ponadto w pkt 3 w oparciu o przepisy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt IV, V, VI i IX części wstępnej wyroku, orzekając wobec skazanego M. S. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zaliczając skazanemu na poczet tej kary łącznej okres kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu.

Na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawach opisanymi w pkt II, III i VII części wstępnej wyroku łącznego oraz ustalił, iż wyroki opisane w pkt I, IV, V, VI, VIII, IX i X części wstępnej wyroku łącznego w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu.

Nadto zwolnił skazanego na mocy art. 624 § 1 kpk w całości od zapłaty kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Powyższy wyrok łączny zaskarżył w całości obrońca skazanego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 86 § 1 kk albowiem wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, nie zastosowano zasady pełnej absorpcji, pomimo iż między popełnionymi przez skazanego czynami zachodzi związek przedmiotowo – podmiotowy, uzasadniający zastosowanie zasady pełnej absorpcji, z uwagi na tożsamość rodzajową przestępstw popełnionych przez skazanego (przestępstwa przeciwko rodzinie i opiece), motywacji skazanego, czasu ich popełnienia i miejsca popełnienia przestępstw;

- art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk, art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, w szczególności opinii o skazanym z zakładu karnego i tym samym nieuwzględnienie w sposób dostateczny tegoż dowodu przy wydawaniu wyroku, a to zachowania skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, który to wyróżnia się znacząco od pozostałych osadzonych, albowiem był aż 46 razy nagradzany regulaminowo, jest zaangażowany społecznie w pracę na rzecz zakładu, ukończył szereg kursów readaptacyjnych, itd., w sytuacji gdy istotne znaczenie przy wydawaniu wyroku łącznego ma zachowanie skazanego w zakładzie karnym; w konsekwencji nieuwzględnienie wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, a co za tym idzie dokonanie także niepełnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, iż potrzeba dalszej resocjalizacji i względy wychowawcze przemawiają za tym, by wobec skazanego nie stosować zasady pełnej absorpcji, w sytuacji gdy zachowanie skazanego i jego postawa w zakładzie karnym uzasadniają

przypuszczenie, że wobec skazanego proces resocjalizacji przebiega wyjątkowo sprawnie i szybko, a to prowadzi do wniosku, iż skrócenie kary pozbawienia wolności (w wyniku wykorzystania zasady pełnej absorpcji) jest w pełni uzasadnione.

Stawiając takie zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż skazany z racji swojej postawy oraz istnienia związku czasowego i przedmiotowego pomiędzy popełnionymi przez niego przestępstwami, zasługuje na zastosowanie wobec niego przy wymiarze kary zasady pośredniej z większą przewagą zasady absorpcji i wymiarzenie mu kary adekwatnej do tej zasady, tj. wydanie wyroku łącznego zawierającego dwie kary łączne w wymiarze zbliżonym lub nieznacznie przekraczającym najwyższe kary jednostkowe ujęte w wyrokach podlegających łączeniu; ewentualnie wniósł o uchYLENIE wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się skuteczna o tyle, że w wyniku jej wniesienia Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok w zakresie jego punktów 3-6 uchylił i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Wyrok w tej części został bowiem oparty na błędnej przesłance.

Gdy idzie o popełnione przez skazanego przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, ma rację Sąd Rejonowy wskazując, iż w zbiegu takim pozostają przestępstwa, co do których orzekano wyrokami Sądu Rejonowego w Zabrzu oraz w G., odpowiednio w sprawach o sygn.: II K 816/06, IX K 1317/10 i IX K 292/13, wszystkie te czyny bowiem zostały popełnione przed datą pierwszego wyroku, to jest przed dniem 23 października 2007r. (sprawa o sygn. II K 816/06). Tak więc, stosownie do brzmienia art. 85 kk, zaistniały podstawy do orzeczenia za te przestępstwa jednej kary łącznej, co Sąd I instancji uczynił prawidłowo.

Sąd Rejonowy, w zgodzie ze stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie i doktrynie, prawidłowo zatem ustalił, że owym pierwszym chronologicznie wyrokiem w układzie procesowym skazanego był wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 23 października 2007r., sygn. akt II K 816/06. W pełni zaaprobować należy też poglądy Sądu Rejonowego wyartykułowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku co do okoliczności, jakie winny zostać uwzględnione przy wymiarze kary łącznej. Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, wymiar kary łącznej winien być kształtowany przy uwzględnieniu w pierwszej kolejności celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, jak też jej społecznego oddziaływania. Istotnym staje się w kontekście tych celów ustalenie związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy czynami podlegającymi objęciu karą łączną oraz czas popełnienia przestępstw, jak też ustalenie okoliczności związanych z zachowaniem i szeroko rozumianą sytuacją skazanego po wydaniu wyroków, na mocy których orzeczono kary jednostkowe, w celu rozważenia ich wpływu na ewentualne złagodzenie.

Wymiar orzeczonych kar łącznych winien w prawidłowy sposób odzwierciedlać związek przedmiotowy łączący poszczególne przestępstwa. Zatem gdy idzie o pierwszy realny zbieg przestępstw, jako jedyny niestety prawidłowo ustalony, trzeba stwierdzić za Sądem orzekającym, że zachodzący pomiędzy nimi związek podmiotowo – przedmiotowy jest na tyle bliski, by uzasadniał obowiązek Sądu w ustalaniu wymiaru kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji. Przestępstwa objęte zbiegiem (trzy) są podobne rodzajowo, godzą w podobne dobra chronione prawem, są bowiem wszystkie skierowane głównie przeciwko zdrowiu i życiu człowieka, ale też dwa z nich przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów, zostały jednak popełnione na przestrzeni trzech miesięcy, z niskich pobudek, w różnych miejscach, na szkodę różnych pokrzywdzonych, z całą pewnością też nie były one objęte jednym planem działania. Jakkolwiek przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia 2 XII 1975r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 33). W szczególności zatem postulowana przez skarżącego zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 3 I 1997r., II

AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8). Podkreślić też należy jednak, iż z reguły popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 12 VII 2000r., II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1). Te wszystkie okoliczności przemawiały zatem za zastosowaniem mieszanej metody ustalenia wymiaru kary łącznej – tzw. zasady asperacji, a więc za wymierzeniem kary poniżej sumy kar jednostkowych i powyżej najsurowszej kary jednostkowej (odpowiednio w granicach od 6 lat do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności). Równocześnie istotne znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Absorpcję należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie następczo kilku kolejnych przestępstw. To właśnie względy prognostyczne nakazują przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym wzięcie pod uwagę sylwetki skazanego w kontekście jego zachowania w toku odbywania kar pozbawienia wolności, w szczególności w celu ustalenia stopnia, w jakim pobyt skazanego w zakładzie karnym wpłynął na korektę ocenianych negatywnie właściwości skazanego. W dacie wydawania wyroku łącznego okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych skazanego w kontekście dostosowania wymiaru kary łącznej do realizacji celów w zakresie prewencji indywidualnej były przez Sąd Rejonowy oceniane w oparciu o opinię o skazanym nadesłaną z Zakładu Karnego w S.; trzeba przyznać, że ta opinia jest dość dobra, zachowanie skazanego ocenione jest jako umiarkowane, choć początkowo zmienne; obecnie jest ono stabilne, przestrzega on regulaminu, był wielokrotnie nagrodzony regulaminowo, choć nie ustrzegł się także 4 przewinień dyscyplinarnych, a karę odbywa w systemie programowego oddziaływania. W oparciu o te ustalenia trudno jednak zgodzić się z obrońcą gdy wywodzi „wyjątkową sprawność i szybkość” procesu resocjalizacji skazanego; wszak z samej treści opinii wynika obecna stabilizacja w jego zachowaniu na poprawnym poziomie, wymagającym jednak pracy nad swoją postawą.

Dokonując zatem kontroli instancyjnej oraz mając w polu widzenia powyższe ustalenia, Sąd odwoławczy uznał, że wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 1, przy uwzględnieniu, iż przestępstwa objęte tym zbiegiem stanowiły początkową fazę działalności przestępczej skazanego, spełnia kryteria sprawiedliwości i racjonalności w kontekście wyżej wskazanych kryteriów. Orzeczona kara łączna jawi się jako kara wyważona i sprawiedliwa. Przywołane okoliczności wskazują jednoznacznie, iż w istotny sposób wymiar kary łącznej będzie łagodzić dolegliwość orzeczonych wobec skazanego kar częściowych, racjonalizując skierowaną przeciwko niemu represję karną do poziomu odpowiedniego dla realizacji celów zapobiegawczych kary w stosunku do sprawcy szeregu przestępstw.

W tej sytuacji nie dostrzegając innych, także nie podniesionych przez skarżącego uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w zakresie jego punktów 1, 2 i 7.

Orzekając w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego M. S., w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd ten także prawidłowo zauważył, że w realiach niniejszej sprawy w sposób błędny uznano, że ponadto w zbiegu realnym pozostawały przestępstwa objęte wyrokami w sprawach o sygn. II K 1256/10, VII K 262/10, VII K 1272/10 i VII K 981/12, wszystkie te przestępstwa bowiem miały być popełnione przed wydaniem wyroku w sprawie Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach o sygn. akt II K 1256/10. Tymczasem w przedmiotowym zbiegu, jak przyznaje Sąd meriti, nie powinien być brany pod uwagę w ogóle wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze w sprawie o sygn. akt VII K 262/10, który zapadł przecież zanim w dniu 29 października 2010r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wydał wyrok w sprawie o sygn. II K 1256/10.

O ile można zgodzić się z powyższą konstatacją, o tyle trzeba zwrócić uwagę Sądowi Rejonowemu na to, że nie dokonał On analizy dotyczącej istnienia ewentualnego zbiegu realnego pomiędzy czynem objętym wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2009r., w sprawie II K 180/08, z popełnionym w dniu 20 lutego 2009r. pierwszym czynem objętym wyrokiem w sprawie VII K 262/10. W tej sytuacji „kolejnym pierwszym” wyrokiem w sprawie zdaje się być jednak wyrok Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich w sprawie o sygn. akt II K 180/08, następnie zaś dopiero wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze w sprawie o sygn. akt VII K 262/10, wyznaczający kolejny zbieg realny przestępstw pomiędzy objętym tym wyrokiem drugim czynem (z art. 288 § 1 kk i

art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk), z popełnionymi w marcu i kwietniu 2010r. czynami z art. 288 § 1 kk i z art. 190 § 1 kk, objętymi wyrokiem w sprawie o sygn. akt VII K 1272/10.

W dalszej dopiero kolejności „kolejnym pierwszym” chronologicznie wyrokiem zdaje się być ten nietrafnie przyjęty przez Sąd I instancji jako wyznaczający II zbieg realny przestępstw, a wydany w dniu 29 października 2010r., w sprawie o sygn. akt II K 1256/10, przestępstwo bowiem z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, przypisane skazanemu tymże wyrokiem, pozostaje w realnym zbiegu z przestępstwem, którego dotyczy wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 15 kwietnia 2013r., w sprawie o sygn. VII K 981/12. Oba te czyny zostały wszak popełnione przed datą pierwszego wyroku, to jest przed dniem 29 października 2010r., tak więc, stosownie do brzmienia art. 85 kk, zaistniały podstawy do orzeczenia za nie jednej kary łącznej, czego Sąd I instancji, z obrazą art. 85 kk, nie uczynił.

Ta konstatacja prowadzi do wniosku, że zaskarżony wyrok, poza wytyczonym w pkt 1 zaskarżonego wyroku trafnie pierwszym zbiegiem, oparty został na błędnych i niepełnych ustaleniach.

Nie jest rolą Sądu odwoławczego dokonywanie ustaleń, które prowadziłyby w konsekwencji do wydania orzeczenia o charakterze pierwszoinstancyjnym, co pozbawiałoby strony prawa domagania się jego kontroli odwoławczej. Dlatego zaskarżony wyrok w omówionej wyżej części uchylono i sprawę w tym zakresie przekazano Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym Sąd I instancji w pierwszej kolejności poczyni prawidłowe ustalenia, a następnie dokona analizy, czy i jakie występują w sprawie zbiegi realne, poza tym oczywiście objętym pkt 1 zaskarżonego orzeczenia, oraz wyda orzeczenie zgodne z obowiązującymi przepisami.